

No. 4. }

April 1883.

{ 9de Aargang.

Hjertesuk.

Herre, jeg vil bede!
 Hjælp det sfer med barnlig Tro,
 Du saa gjerne hører jo
 Svært mit Suk hernebe.

Herre, hjælp mig stride!
 Livet er en idel Strid
 Fra den aarle Morgentid,
 Til det mod Kvæld mon lide.

Herre, lær mig tie!
 At naar Mørket falder paa —
 Jeg med Taalmod her kan gaa
 Og paa Lyset bie.

Herre, lad mig finde
 Al Din store, milde Fred!
 Send den til det Hjerte ned,
 Hvor er Uro inde.

O, saa vil jeg ile
 Til Din hulde Frelserfaan,
 Lad mig saa i Jesu Navn
 Indgaa til min Hvile.

Surdeigen.

(Math. 13. Kap. 13 V.).

„Himmeriges Rige ligner en Surdeig, hvilken en Kvinde tog og nedlagde i tre Maader Mel, indtil det blev syret Utsammen.“ Saaledes talte en Gang vor Herre Jesus; thi han vilde saa gjerne, at Alt, hvad vi se og høre omkring os, skal minde os om ham og det deilige Himmerige, han vil oplukke for os. Fuglene under Himlen, Blomsterne paa Marken, Sædemanden, Høstkarlen, Hyrden, Kvinden ved sin Husgjerning bruger han som Billeder paa, hvad han har at sige os, som om han vilde, at tilsidst Alt, hvad vi saa og horte, skulde blive til en stor, kjærlig, indtrængende Prædiken, der skulde trænge ind i vor Sjæl som Surdeigen i Melet, indtil vi lærte rigtig at kjende ham og elske ham. Surdeigen trængte jo nemlig ganske jævnt ind i Melet, indtil Melet blev helt anderledes, end det var før, og saaledes vil ogsaa Herren lade sin Naade trænge ind i Hjertet, saa at vort Hjerte kan blive helt anderledes, end det var i Forveien.

For vare vi maasse trodsige og uslydige — han vil gjøre os villige og lydige; for toge vi det maasse ikke saa noie med at sige en Usandhed og gjøre ondskabsfulde Streger, — han vil gjøre Hjertet om, saa vi slet ikke mere kunne lide saadant Noget; og, hvad der er det Bedste, han vil saa os til at elske ham og betro os til ham med Alting, bede ham om Hjælp til Alt, bede ham om Hjælp til at lære Lektierne, som en liden Dreng gjorde, der siden blev en berømt Mand (B. S. Jungmann), og saa ikke mere være bange for Noget. Det hænder vel nok undertiden, at vore smaa Benner ere bange. Men naar du blot kan sige, som der staar i Salmen: „Jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar, jeg har ham ved min Side,“ saa er der jo ikke Noget at være bange for. Han er da stærk nok.

Saadan Magt kan vor Herres Naade saa over et Menneskehjerte, saa at Guds

Rige med hele sin Velsignelse drager derind, og saadan Magt fik han f. Ex. over Lizzies Hjerte.

Hun havde været en rigtig uartig Pige. Hun gik i Søndagsskole, for det gjorde nu saa mange Børn der, hvor hun hørte hjenme; men hun var den værste Epilomager i sin Klasse, og der var netop mange slemme Børn i den. En Dag fik en ny Dame denne Klasse, og hun talte saa venlig og dog alvorlig med Børnene, at selv den urolige uopmærksomme Lizzie begyndte at høre efter, og vor Herres Naade trængte lidt efter lidt ind i hendes Hjerte, saa at hun ikke længe efter gav sig med hele sin Sjæl hen til sin Frelser. Hendes Søndagsskolelærerinde fortæller herom Følgende:

Den Forandring, som foregik med Lizzie, var paafaldende. Jeg fik ikke mere Leilighed til at gjøre hende den ringeste Vebredelse; hun blev mig tværtimod en formelig Hjælp i Søndagsskolen, og hendes Dpsørjel blev i det Hele taget et levende Vidnesbyrd om, hvilken Mand hun nu blev drevet af.

I Hjemmet — som ikke havde nogen Moder — blev Lizzie, sjønt hun kun var 11 Aar gammel, da hun blev bortkaldt, en slink liden Husmoder. Kløffen 6 stod hun op og lavede Kaffe til sin Fader, og, naar han var gaaet paa Arbejde, klædte hun sine to yngre Sødsfende paa, gav dem Mad og fik dem afsted til Skole. Derefter lob hun ned til en gammel Kone, der boede i samme Hus, og gik hende lidt tilhaande. Præcis Kløffen 12 havde hun Middagsmaden færdig, saa at hendes Fader ikke behøvede at vente et Minut, naar han kom hjem for at holde Middag. Naar atter Alting var vasket af, og de Smaa sendte i Eftermiddagsskole, kom Lizzies Hviletid, og da har jeg lidt fundet hende læsende eller sygende i den nette Stue, som hun holdt saa pen, og det var en stor Glæde at være Vidne til, hvorledes hendes barnlige Sind udfoldede sig i Tro og Kjærlighed til sin Frelser.

En Adventsøndag, netop hendes Fødselsdag, kom hun i Søndagsskole som sædvanlig, sjønt hun ingenlunde var raff og

klagede over Dødt i Halsen. Det var en smuk Dag, og medens jeg talte med Børnene, som samlede sig tæt omkring mig, hvilede mine Bine paa den nedgaaende Sol, som sank i straalende Skyer. Texten handlede den Dag om Herrens Gjentkomst, og jeg spurgte Børnene, idet jeg pegede paa den skønne Aftenhimmel: „Dersom vor Herre Jesus nu kom i disse Skyer, hvorledes vilde I saa blive tilmodet?“

Der blev et Dieblifs hoitidelig Lausehed i Klassen, men saa sagde en dæmpet Stemme: „Na, Frøken, jeg vilde ønske, han kom!“ Det var Lizzie, som svarede, og da jeg vendte mig om imod hende, saa jeg et saa straalende, inderligt Udtryk i hendes mørkeblaa Bine, at jeg uvilkaarlig igjen fæstede Blikket paa Skyerne, som om Herren virkelig vilde komme der. „Hvorfor ønsker du det saa meget?“ spurgte jeg. „Jo,“ svarede hun, „fordi jeg holder saameget af ham og vilde saa gjerne se ham.“

Min kjære lille Lizzie! den Gang tænkte jeg kun lidt paa, at hun saa snart skulde saa sit Døds opfyldt. Den Halskyge, hun led af, viste sig at være Begyndelsen til Skarlagenseber, og, da jeg den følgende Søndag samlede med min Klasse, hørte jeg, at hun laa for Døden og havde spurgt efter mig hele Ugen. Jeg ilede til hende, saasnart Søndagskolen var sluttet, og fandt hende i Biddelse. Hun kom dog lidt til sig selv, da hun hørte min Stemme, og talte glad med mig; men kort efter forvirredes hendes Tanker atter, og hun samlede ivrig efter Noget.

„Hvad er det, du søger?“ spurgte jeg. „Min Hat,“ svarede hun, „lad mig saa min Hat, saa jeg kan være særdiv, naar Jesus kommer, at jeg ikke skal lade ham vente.“ „Kjære Barn,“ sagde jeg, „han bryder sig ikke om din Hat, han vil blot have dig selv.“

„Ja, det er ogsaa sandt,“ svarede hun tilfredsstillt og faldt kort efter i en rolig Søvn.

Jeg besøgte hende igjen om Aftenen og bragte hende en Bibel, hun havde kjøbt ved

smaa Indbetalinger. Hun blev saa glad ved den, at hun kyskede den, men hun var nu meget svag. Da jeg sagde hende Farvel, saa hun mig kjærlig ind i Ansigtet og sagde:

„Har De ikke noget Bud, jeg skal bringe Jesus fra Dem, Frøken?“ Graaden sad mig i Halsen, men hun saa saa glad spørgende paa mig, at jeg betvang min Bevægelse og svarede: „Hils ham inderlig fra mig!“ Hun nikkede mildt til mig og sagde mig Farvel med de Ord: „De kommer der ogsaa nok snart, Frøken.“

Samme Nat omtrent Kl. 11 blev hun hjemkaldt, og den gode Hyrde har sikkerlig baaret sit lille Lam hjem; thi netop, som hun drog det sidste Sul, hvilede hun sagte: „Jesus“!

Skjønt hun selv var dragen bort, sporede endnu længe efter hendes velsignede Indflydelse og gjennemtrængte stille hendes Hjem, som Surdeigen gjennemtrængte Melet, saa baade hendes Gødfænde og hendes Fader, den ene efter den anden gave sig hen med Hjerte, Sjæl og Sind til „Lizzies Frelser.“

Smaaafstykker.

Arbeide. Naar Noget i Rom vilde blive en Borger, lod den gamle Cato ham først vise frem sine Hænder, om de vare bløde eller haarde og fulde af Træler. Hvorfor?

Den, som vil have,

Han maa grave.

Den, som vil spise Kjernen,

Han maa knække Rødden.

Gjerrighed. Naar Djævelen rider en Gjerrig, bruger han Sporer med blodige Tagger, lader ham ikke have No hvorken Nat eller Dag, jager ham fra det ene Skarnstykke til det andet, indtil han endelig styrter ham ned i Helvede.

Barnet og Hunden.

Joh. 11, 25.

„Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, om han end dør, skal han dog leve.“

Den første Løgn.

(Efter det Engelse ved A. Th. J.).

(Slutning).

Men det var mig ikke muligt. Saa snart jeg lukkede Øinene, saa jeg Moders Ansigt for mig, blegt som Døden, og en Gang, da jeg var falden i et Dieblisks Slummer, syntes jeg, hun stod ved Siden af min Seng og behreidede mig, at jeg havde bragt hendes Hjerte til at briste. Jeg satte mig op i Sengen og lyttede, om jeg kunde høre nogen Rød fra hendes Bærelse; men hvor meget jeg end anstrengte mine Øren og holdt Beiret, kunde jeg dog ikke høre Noget. Jeg saa et Lysskær gjennem en Dørspærre; Moders Sovværelse var nemlig lige ved Siden af mit; men derinde var det stille som i Graven.

Aldrig vil jeg kunne glemme den Angst, jeg solte i disse Timer. Moder havde altid lært mig, at Gud hører og bønhører; men jeg vovede ikke at bede. Havde det været muligt, havde jeg skjult mig for Guds Naasyn. Skjønt jeg neppe formaaede at holde Øinene aabne, kunde jeg dog ikke sove; thi jeg frygtede for at vaagne der, hvor de ere, som elste Løgner og tale Usandhed. Tidlig om Morgenen hørte jeg faste Trin i Korridoren og anede strax, at Doktoren var kommen. Han og Dora talte sagte sammen, og da han gik, hørte jeg ham sige: „For om et Par Dage er det umuligt at sige, hvad det kan blive til.“

Kort efter kom Dora ind i mit Værelse for at hente Noget, og jeg spurgte hende da:

„Hvorledes har Moder det?“

„Hun er meget syg,“ svarede hun og saa meget alvorlig ud.

Jeg stod den Dag tidligere op end ellers, klædte mig paa og vilde saa gaa ind til Moder for at bekjende Alt for hende. Jeg vidste, at Dora var i Kjøkkenet, og at jeg selvfølgelig kunde slippe ind, uden at hun saa mig. Men jeg havde ikke gjort Regning paa, at Doktoren endnu skulde være der; ligesom jeg vilde liste mig ind, kom han ud fra Moders Sovkammer.

„Du maa ikke komme ind, min lille Dreng,“ sagde han, „Moder maa ikke forstyrres.“

Doktoren saa min ulykkelige Mine, og idet han klappede mig paa Hovedet, sagde han: „Stakkels Barn!“ i en saa deltagende Tone, at jeg ikke kunde holde Taarerne tilbage.

„Du skal ikke græde,“ sagde han, da han saa mine Taarer. „Bed du blot Gud om, at han atter vil gjøre din Moder rask.“

Men det vovede jeg ikke at bede om; jeg mente, at Gud maatte være altfor vred paa mig til at ville høre, hvad jeg bad om. Hele Dagen var jeg dybt nedbøiet. Topsy kunde ikke begribe, hvad der var i Veien; han sprang op ad mig, gjøede af fuld Hals og opfordrede mig til at lege; men til sidst lod han til at forstaa, at jeg var bedrøvet, og saa sprang han op paa mit Skjod og stikkede mig paa Hænderne og i Ansigtet, hvorefter han lagde Hovedet mellem Poterne og faldt i Søvn. Dora gav mig Mad som sædvanligt, men var forøvrigt saa optagen af at passe Moder, at hun ikke kunde ofre mig nogen Tid, og sølgelig var jeg ene, indtil Dokteren om Aftenen kom igjen.

Da han kom ud fra Moder, stod jeg paa Trappen, hvor han standsede og talede til mig.

„Hvorfor springer du ikke omkring og leger, min Dreng?“ sagde han. „Naar du gaar saadan og sørger, vil Moder jo slet ikke kunne kjende dig igjen, naar hun bliver rask.“

Men hans Ord trøstede mig ikke, for han saa slet ikke ud til at tro, at Moder kunde blive rask igjen. Jeg gik ikke ud i Haven, men blev staaende paa Gangen i Haab om at kunne saa et Øjeblik af Moder at se, naar Dora kom ud. Det varede længe; men jeg ventede taalmodigt, og om sidder aabnedes Døren, og jeg saa Moder ligge derinde med hoirede Kinder og store sunklende Øine — ganske anderledes, end jeg havde tænkt mig hende; men dog blev jeg endnu mere bekymret over dette hendes

Udseende, end om jeg havde seet hende bleg og med luffede Dine.

Hun lagde Mærke til mig i samme Dieblis, da jeg saa paa hende; men det var, som om hun slet ikke kjendte mig.

„Robert har ikke loiet for mig. Robert vilde aldrig kunne lye for mig!“ sagde hun med usædvanlig høi og skarp Stemme, og saa saa hun paa mig, som om jeg havde været en Vildfremmed.

Dora gik strax ind igjen og luffede Døren, saa jeg ikke fik mere at se; men jeg kunde stadig høre Moders forunderlige Stemme, og det var for mig, som om mit eget Hjerter skulde briste. Min Bold laa endnu i den Rede, i hvilken jeg den foregaaende Aften havde gjemt den; jeg onstede ikke at se den, langt mindre at lege med den, og dog havde det midt i al min Sorg været mig en Trøst, at jeg vidste den saa vel gjemt. Men nu havde jeg den, fordi den havde givet Anledning til, at jeg ved en Løgn havde faaet Moders Hjerter til at briste. Grædende ilede jeg ned i Haven. Topsy kom springende hen imod mig, i Haab om nu endelig at faa lidt Løier. Han tog mig skarpt i Diesyn, idet jeg stak Haanden ind i Busten og tog Bolden frem. Og da jeg saa saa ham staa der med aabent Mund og den ene Høte løstet til Spring i Forventning om, at jeg skulde kaste Bolden, var jeg for et Dieblis nær ved at vasse i min Beslutning. Men Tanken om min Moder indgjød mig Kraft, og uden at ofre Hunden endnu et Blik, skyndte jeg mig ind med Bolden og kastede den paa Skorstenen, hvor jeg trykkede den ned med Aldangen, og med et mere nysgjerrigt end egentlig bedrøvet Blik stirrede paa den, medens den lidt efter lidt fortæredes.

Men den stakkels Topsy klynkede jammerligt, som den stod der med Forpoterne paa Brændesurven, hoppende høit i Veiret i sine Forsøg paa at frelse sit Legetoi fra Luerne. Da Bolden var forvandlet til en lille sammenstrumplet Læderstump, satte jeg mig ned og sørgede over, at min smukke Bold saa saaledes ud.

Jeg fældede nogle Taarer, men sølte mig dog lykkeligere tilmode, og jeg var ikke længer bange for at bede Gud tilgive mig og gjøre Moders Hjerter helt igjen.

Ved Ugens Slutning havde Feberen lagt sig, og man gav mig Lov til at gaa ind, naar jeg vilde være rigtig artig og stille.

„Min stakkels lille Robert, har du længtes meget efter mig?“ spurgte Moder, idet hun kyskede mig:

„At ja, kjære Moder! Er dit Hjerter nu voxet sammen igjen?“ udbød jeg og kyskede hende den ene Gang efter den anden.

„Hvad er det, du siger, skal være voxet sammen, mit Barn?“

„Dit Hjerter. Du har sagt, at det vilde briste, hvis jeg talte Usandhed, og det har jeg gjort. Topsy har ikke slaaet Kruket i Stykker, men jeg har selv gjort det med min Bold; jeg har hver eneste Dag saa gjerne villet sige dig det, men jeg maatte ikke saa Lov at komme ind, og jeg har hele Tiden troet, at dit Hjerter var saa sygt, at det aldrig kunde komme sig mere.“

„Men, mit stakkels, kjære Barn, hvorfor løi du da for mig?“ spurgte Moder bedrøvet.

„Dora sagde, at du vilde brænde min Bold, og da jeg ikke vilde af med den, sagde jeg, at Topsy havde gjort det. Men nu har jeg selv kastet den paa Sten; jeg kunde ikke udholde det, da jeg saa, hvor syg du var. Men den stakkels Topsy var saa kjed af det, at jeg af et Par gamle Søffer maatte lave ham en Bold, der sagtens kan være god nok til ham; det vilde jo ikke have været rigtigt at tage hans Legetoi fra ham, fordi jeg havde loiet — vel, Moder?“

„Nei, mit Barn.“

Og derpaa luffede hun sine Dine og saa saa bleg ud, at jeg troede, hun skulde dø. Men lidt efter slog hun dem alter op, og da vare de fulde af Taarer.

„Mit stakkels, kjære Barn!“ gjentog hun og gav mig et varmt Kys, hvorpaa hun vedblev: „Mit Hjerter vilde briste, Robert, hvis du gjorde Synd uden at fortryde det.“

Men deri, at du brændte din Bøld, ser jeg et Bevis paa, at du hader Løgnen. Har du ogsaa bedet Vor Herre om Forladelse?"

„Ja, Moder, siden efter. I Begyndelsen turde jeg ikke.“

„Saa lad os nu begge to bede ham om, at han i Fremtiden vil bevare dig for nogensinde at sige nogen Usandhed, hvormedget du end maatte blive fristet til det!“

Jeg faldt paa Knæ foran hendes Seng, og hun bad saa Gud give mig Naade til i hele mit Liv at elske Sandheden høiere end Alt i Verden og aldrig at vige et Haarsbred fra den.

Om jeg end skulde blive tusinde Aar gammel, vilde jeg aldrig kunne glemme den Bøn. Da den var tilende, lovede jeg Moder, at min første Løgn ogsaa skulde blive min sidste, og ved Guds Naade har jeg hidtil holdt mit Løfte; han hjælpe mig fremdeles til at holde det!“

„Kjære Ven,“ sagde William, da Robert havde endt sin Fortælling, „jeg er nu fuldkommen overtydet om, at du har Ret, om jeg end for din egen Skyld kunde ønske, at du ikke havde det.“

„Sig ikke det,“ svarede Robert. „Guds Kjærlighed er mere værd end Sølv og Guld. Der kommer nok Udveie. Giv din Fader og tal ham paa mine Vegne og sig ham, hvorfor jeg ikke kan modtage det fordelagtige Tilbud.“

William gik hjem med bedrøvet Hjerte og meddelte sin Fader, hvad han havde erfaret. Denne syntes ogsaa, at Robert havde været for samvittighedsfuld, og dog maatte han ære ham for hans Betænkelse ved at gøre sig yngre end han var. Han skrev til Grev Westley, at Robert var for gammel til at kunne modtage Bladsen, samt at han paa ingen Naade havde villet gaa ind paa at gøre sig yngre, end han var, uagtet han først for et Par Dage siden havde syldt sit 21de Aar.

Dagen efter ankom følgende Brev fra Grev Westley:

„Kjære Ghton! Jeg begif en stor Feil, idet jeg skrev: „ikke over tyve Aar“ istedetfor „ikke under“, hvad der i Virkeligheden var min Mening; men selv om jeg ikke havde ment det, vilde jeg med Glæde have

modtaget den hæderlige unge Mand, De har anbefalet mig. Vil De derfor være saa god at bede ham uleilighede sig til mig saasnart som muligt, for at vi kunne tales ved om Lønnen og andre slige Smaating. Jo før han kan tiltræde sin nye Plads, des bedre. Deres forbundne

Edwin Westley.“

Det er neppe nødvendigt at skildre Roberts Glæde ved at erfare, hvorledes Sagen forholdt sig. Og det Bedste af Alt var, at Greven fattede saa stor Godhed for ham, at han tilbød Moderen Friholig paa et smukt lidet Landsted paa Godset.

Robert steg stedse høiere i sin Herres Yndest og mod almindelig Agtelse paa Grund af sin Retfærdighed og Sandhedskjærlighed, og mangen Gang, naar William Ghton tænkte paa hans Fortælling om den første Løgn, takkede han i sit stille Sind Bommen for den Indskydelse, han derved ogsaa havde gjort gjældende paa ham; ikke saa meget fordi han, i hvad der havde modt Robert, havde seet en Bekræftelse paa det gamle Ordsprog: „Erlighed varer længst“, som fordi han af Bommen havde lært, at „Guds frygt er Vidoms Begyndelse“, og at indse Sandheden af Guds Ord: „Hvo, som ærer mig, ham vil og jeg ære“.

Gaade.

Det første er let og ovenpaa syder,
Naar Havet bruser og Kjedlen syder.
Det andet er rundt og har ingen Ende,
Som Trostadsphant pleier man det at sende.

Det Hele.

Mellem Lys og Mørke, Dag og Nat,
Blev dette i Tidens Begyndelse sat.

A. P.

Opløsning

paa Gaaden i No. 2 d. A.:

Tid—Dit.

Vigtig opløst af L. D. S., Napidan, Minn.; A. C. N., Stony Run, Minn.; B. D. J., Davenport, Sac. Ter.; S. A. og J. H., Sand Creek, Wis.; C. E. S., Georgeville, Minn.; R. M. L., Forest City, Iowa; N. L. W., Woodville, Iowa; C. S., Zumbrotta, Minn.; P. J., Mariadahl, Kansas; J. J. A., Granite Falls, Minn.; C. H. S., Glasgow, Wis.; N. J. B., Sacred Heart, Minn.; H. S., Milwaukee, Wis.; S. O., Wygland, Minn.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Trykt i „Barden“s Anstaltskeri, La Crosse Wis.